בס"ד

ויקהל - שקלים
תשע"ו
גליון נומער:
7

עלה לתרופה

א וועכנטליכע גליון אויף פרשת השבוע
חיזוק, הייליגע דיבורים און עצות פון הרה"ק ר' נחמן מברסלב זיע"א

על הפרשה

שטיין אויפן וואך קעגן די ערב רב וועלכע שווערצן זיך אריין אין אונזער גבול

היציגע קיפקעס פון בעלי דעות און יודעי דבר אנטפלעקן פארן איבעריגן אומוויסנדן עולם די פרישע נייעס וואס רעש'ט און רודערט אינעם גאנצן לאנד. די אנגעצויגנקייט אין אטמאספער איז טאפעדיג, און אט, אט שפירט מען דעם שארפן ריח פון אש און רויך. דער לאנד'ס מיליטערישע מאכט האט שוואכע אויסזיכטן צו קענען געווינען די מלחמה וואס האלט ביים אויסברעכן. גראדע איז נישטא קיין מאנגל פון מושטירטע סאלדאטן, כלי מלחמה, מוט און מאראל. פון די אלע אויבנדערמאנטע איז דא גענוג און נאך. אבער דאך... נצחון איז א זעלטענע תוצאה פון א בירגער-קריג. און ווען אזא מצב הערשט אין לאנד, קען מען זיך רישן אויף א גרויסארטיגע מהפכה.

די רעגירונג שטעלט אוועק א גרופע אויספארשערס צו שפעקולירן און דערגיין דער גורם וואס האט אויפגערייצט די רוחות פון פארשידענע פאליטישע געמיינדעס. וואס האט גורם געווען אז די ביז-יעצטיגע רואיגקייט אין לאנד איז מיטאמאל צושטערט געווארן? עס דויערט נישט לאנג ביז די חכמים טרעפן די סיבה דערצו. לעצטנס האבן גרופעס פון אומלעגאלע אימיגראנטן זיך דורכגעשווערצט דעם גרעניץ. זיי זענען געווארן גרים ותושבים, "גרים" ווייל זיי האבן אריינגעברענגט פרעמדע השגות, און "תושבים" ווייל זיי האבן זיך גוט אויסגעמישט מיט די ריכטיגע בירגער פון לאנד. זיי האבן זיך אויסגעמישט מיטן עולם און אריינגעמישט אין פאליטיק. זיי האבן געשטעלט פראגע צייכנס און מגלה געווען אדער אויסגעטראכט באהאלטענע פינסטערע סודות פון פארשידענע פאליטיקאנטן. זיי האבן אויפגעשטורעמט דעם עולם און אוועקגענומען די צוטרוי וואס געטרייע בירגער האבן ביז דעמאלט געהאט אינעם רעגירונג.

דער רעגירונג נעמט ערנסטע שריט צו לייגן א האנט אויף די עזות-פנימער. ווי נאר מען אידענטיפיצירט אן אומלעגאלער אימיגראנט, שיצט מען אים שנעל ארויס פון לאנד. די אימיגראנטן הייבן פיס אן ווארטן אויף א צאתכם לשלום, און דאס איז גורם אז הכל על מקומו יבוא בשלום. גאנץ שנעל ווערן די רוחות בארואיגט און די מרידות ווערן דערשטיקט. סדר און דיסציפלין ווערט צוריקאיינגעארדענט. די היציגע קופקעס מוזן זיך פלאגן צו טרעפן אנדערע אינטערעסאנטע נייעס אויסצופויקן.

꧁ • ꧂

קורץ נאכדעם וואס עם ישראל איז עמטליך געווארן א פאלק, זענען זיי באלד דורכגעפאלן מיט דער גרויזאמער און געמיינזאמער חטא העגל. דאס האט אונטערגעגראבן די געוואלדיגע צוטרוי, די אמונה ובטחון, וואס געטרייע אונטערטאנען האבן געהאט אין זייער קעניג און אין זייער פירער. דער געטרייער מנהיג משה רבינו איז געגאנגען פועל'ן סליחה וכפרה ביי די הויכע פענסטער, ביי די שערי שמים, כדי צו פאררעכטן דעם ריס וואס איז געשען צווישן עם ישראל און דער בורא עולם. אויפצומארגנס פון יום הכיפורים איז כלל ישראל נתבשר געווארן מיט די בשורה פון פארגעבונג, און דעמאלט זענען זיי איינגעזאמלט געווארן, "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל". וואס איז די משמעות און חשיבות פון "ויקהל", און וויאזוי איז דאס פארבינדן מיטן תיקון פונעם חטא העגל?

די ספיקות און כפירה וועלכע האבן אריינגעדרונגען אין כלל ישראל און גורם געווען דעם גרויסן חטא איז געשען דורך די ערב רב, א קאלירפולע געמיש פון פרעמדע פארשוינען וועלכע האבן זיך צוגעטשעפעט צום עם הנבחר אין זיך אריינגעשווערצט אינעם גבול פון קדושה. זיי האבן געשטעלט פראגע צייכנס און אנגעהעצט הערצער. זיי האבן זיך אויסגעמישט מיטן פאלק און דערביי אריינגעמישט ספקות אין אונזער ספעציעלע אידענטיטעט אלס דעם באשעפער'ס קינדער. מיטן כח המדמה האבן זיי אויסגעטראכט א צרה וואס האט ווירקליך נישט פאסירט, און דורכדעם גורם געווען א שרעקליכע צרה וואס האט ליידער יא פאסירט. משה רבינו איז נישט באערדיגט געווארן אין הימל, אבער דער פאלק'ס מדריגות האט מאמענטאל געטראסקעט צום ערד. דא קומט משה רבינו מיט א תיקון וואס רופט זיך "ויקהל" – איינזאמלען, זיך פאראייניגן. דער זוהר הק' זאגט "ויקהל משה את בני ישראל - בני ישראל חוץ מהערב רב". אויף זיי ליגט דער עיקר שולד, און זיי לאזט מען יעצט אינדרויסן פון בילד. בלויז אידן נעמט מען אריין, און מיט דער כח פון אחדות נעמט מען איין דער דרויסנדיגער שונא וואס פרובירט אויפצוהעצן און אנצורייצן די רוחות.

> **מיט דער כח פון אחדות נעמט מען איין דער דרויסנדיגער שונא וואס פרובירט אוועקצומאכן אונזער חשיבות אלס א חלק פונעם עם הנבחר.**

꧁ • ꧂

יעדער חטא און מכשול מיט וואס א איד פאלט דורך געשעט ווען ער פארגעסט אז ער איז א חלק פונעם עם הנבחר. ווען א איד ווייסט ווער ער איז און ווי חשוב זיין חלק איז, ווי הויכגעשעצט ער איז אלס א קרוינפרינץ פונעם מלך מלכי המלכים, ווי באליבט ער איז אז השי"ת האט באשאפן די גאנצע בריאה פאר אים און וועגן אים – דאן איז ער אזוי קלאר און פעסט מיט זיין אמונה אינעם בורא אז ער וועט נישט דורכפאלן מיט חטאים. קיין שום מניעה, תירוץ, אדער תאווה וועט אים נישט ארייננארן ווייל זיין מח און

על הפרשה
-המשך-

הארץ, זיין גאנצע ווען כאפט בלויז התפעלות פון באשעפער און דער רצון איז צו דינען. כדי זוכה זיין דערצו מוז מען געדענקען ווער מיר זענען. מיר זענען א חלק פונעם עם הנבחר. און טאמער מיר פארגעסן דאס, דאן דארפן מיר זיך באפעסטיגן מיטן עצה פון "ויקהל". מיר טוען דאס במחשבה, פשוט טראכטן, זיך חזר'ן, און זיך אויפרישן מיטן זיסן זכרון ווער מיר זענען. אזוי פאראייניגן מיר זיך און אזוי זענען מיר זיך מקשר אינעם עם סגולה.

❧ • ❧

וואס איז געווען איז געווען, און וואס איז געשען געשעט ווייטער.

בימים ההם זענען די אומלעגאלע אימיגראנטן געווען גרינגער צו כאפן און זיי אויסצושליסן – אין א געוויסע הינזיכט. זיי האבן עקזיסטירט בחיצוניות און מען האט זיי אידענטיפיצירט אלס די ערב רב. זיי האבן איינגעזייט חרבנות דורך צוטיילן און צושפליטערן דער אחדות וואס האט געהערשט צווישן אידן. דערפאר איז דער תיקון פארן חטא העגל געווען "ויקהל".

בזמן הזה זענען די חוצפה'דיגע שווערצערס אפשר שווער צו כאפן און אויסשליסן. זיי דרינגען אריין בפנימיות, אין אונזערע קעפ און אין אונזערע הערצער. זיי זייען איין ספיקות, זיי דרייען א קאפ, זיי שרייען תאוות און בלבולים, און זיי "באפרייען" אונז פון גוטע שאיפות דורך יאוש. דער עיקר וואס זיי זוכן איז אז מיר זאלן זיך פארלירן, און מיר דארפן זיי טרעפן און ארויסווארפן פון קאפ און הארץ.

די ערב רב זענען נישט געווען די איינציגע מורדים, צוטיילערס און צולייגערס. עמלק האט געניצט דעם זעלבן טאקטיק פון אריינברענגען פראגע צייכנס און צושטערן צוטרוי. זייער קאלטע צוגאנג איז געווען פונקט דאס וואס זייער נאמען "עמלק" לויטעט – "עם קל". זיי האבן געוואלט אז מיר זאלן גלייבן אז מיר זענען א פשוט'ער פאלק ווי אלע פעלקער. פון אזא קלער ביז א טיפע טראסק איז א קורצע גאנג.

ווען מיר וועלן אנערקענען און אויסשליסן דאס וואס גנב'ט זיך אריין אין אונזערע הערצער וועלן מיר זוכה זיין זיך צו פאראייניגן מיטן עם אחד. דער יאוש מאכט אונז הייבן הענט און בייגן קעפ. ער פרעדיגט אז מיר זענען אומוויכטיג, אונזערע זכותים זענען נישטיג, און קומט מיט הוכחות וועלכע זעען אויס אזוי ריכטיג. אבער משה רבינו וועקט אונז אויף און זאמלט אונז איין, בבחינת "כֻּלּוֹ סָג יַחְדָּו". (תהלים נג, ד. "סָג" איז א לשון פון זיך אפקערן. על פי פשטות רעדט זיך דער פסוק פון די רשעים וועלכע קערן זיך אפ פון ריכטיגן וועג.) אין ליקו"ת (סי' פ"ב) איז מבואר אז "כֻּלּוֹ סָג יַחְדָּו" – אפילו די וועקגעפאלענע אידן וועלכע זענען חלילה אפגעקערט פונעם דרך הישר ווערן איינגעזאמלט דורך משה רבינו און ווערן מקושר מיט הקדוש ברוך הוא. דורכדעם ווערן מיר אויפגעלעבט און נתחדש נאך א מכשול און חטא, און מיר אנערקענען אז "עֲדַיִן חֲבִיבוּתֵיהּ גַּבָּן". און ווען עס ווערט נתגלה אז דעם באשעפער'ס אהבה גייט אויך אן אפילו נאך אזא גרויסער חטא, דאן באקומען מיר די כלים צו בויען א משכן וואו די שכינה רוהט.

❧ • ❧

"לֵךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים"

מיר שטייען ביים שוועל פון די ימי הפורים. די געשעענישן וואס מרדכי ואסתר האבן פארשריבן אין מגילה זענען נישט געשילדערט אלס היסטוריע, נאר עס שילדערט אונזער היינטיגע מציאות. בימים ההם איז כלל ישראל'ס עקזיסטענץ געווען אפהענגיג אין נסים. היינט זענען מיר ווייטער אנגעהאנגען אין נסים. דער יחיד און די רבים שרייען כי באו מים עד נפש. מיר זינקען אין שווערע נסיונות און סכנות. מיר פרעגן זיך, וואס וויל השי"ת פון אונז? וואס טויג נישט מיט אונז, און וואס דארפן מיר מתקן זיין? דווקא ווען עס האנדלט זיך פון אומקלארע גבולים, זאכן וואס זענען נישט קלאר וועקגעשטעלט אלס אסור אדער מותר, האבן מיר א נייגונג צו פרעגן "וואס איז שלעכט? וואו שטייט אז מען טאר נישט טוהן אזוי און אזוי? וואס איז אזוי געפערליך נאכצוגיין די נייע מאדע אדער נאכגעבן די "היינטיגע" דרישות?"

דעמאלט האבן די אידן אויך זיך געפרעגט, "וואס טויג נישט? וואס איז שלעכט אנצונעמען אחשורוש'ס העפליכע הזמנה? וואו שטייט אז מען טאר נישט עסן און טרונקען מהודר'דיגע סעודות אין געגנווארט פון שאר בני נח?"

מרדכי הצדיק האט געוואוסט וואס טויג נישט. מיט א בליק אויף צוריק אנערקענען מיר אויך די סכנה פון זיך אליינס באטראכטן אלס עם-קל וואס איז גארנישט אנדערש פון אנדערע פעלקער. ווען מיר זענען מפוזר ומפורד בין העמים, אויסגעמישט צווישן די צומישטע דעות פונעם גאס, דאן איז אונזער אידישקייט קאלט, פארגעסן, און באזייטיגט ח"ו. (איידער מיר הייבן אן אפירצוזוכן די אומלעגאלע שווערצערס וועלכע קומען אריין אין אונזער גבול, דארפן מיר אויפפאסן נישט אליין צו זיין די שווערצערס וועלכע טרעטן אריין אינעם גבול פונעם גוי'שן גאס.) דער אופן פון זיך צוריק ארייננשטעלן אין אונזער חשוב'ער דערהויבענער פלאץ איז דורך די עצה פון "לֵךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים". לאמיר זיך איינזאמלען און זיך צוריק פאראייניגן מיט אונזער געמיינזאמע כח אלס א ספעציעלער אפגעזונדערטער פאלק. דאס איז פשוט אז דער כח פון אחדות – זיך פאראייניגן, ברענגט צוטרוי צווישן אונז. עס ווארעמט אונז אן און העלפט אונז באקעמפן די עמלק'ס קאלטקייט.

מיר ווייסן שוין ווער מיר זענען און וואס מיר ווילן. יעצט קענען מיר ארויסגיין אין גאס און לאכן פונעם גאס. אנשטאט נאכצוטאנצן יעדע גוי'שע אדער היינטיגע קאפריז, קענען מיר טאנצן א ריקוד מיט אמת'ע אמאליגע און היינטיגע שמחה אז מיר זענען אידן. מיט שמחה קענען מיר זיך וועקשטעלן דאווענען און זיך באנוצן מיט אונזער מעכטיגע ירושה, אונזערע עלטערן'ס אומנות. מיר קענען זיך איינזאמלען פונדאסניי דורך "ויקהל" – באזייטיגן די פרעמדע קאלטע השגות פון די הייטיגע ערב רב. זיי שטראמען טאקע אריין פון אלע זייטן, אבער מיר שטעלן זיך קעגן דעם שטראם. מיר זענען אנדערש און מיר זענען שטאלץ מיט דעם, און שעמען זאלן זיך נאר די וועלכע זוכן אונז צו מאכן פארלוירן גיין.
כָּל קוֶֹיךָ לֹא יֵבֹשׁוּ וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל הַחוֹסִים בָּךְ.

הכנה לפורים

- ליקוטי מוהר"ן תורה י' -

מיר שטייען פאר די הייליגע פרייליכע ימי הפורים, און דאס לערנען וועגן ענייני דיומא איז מעורר די שפע וואס קומט אראפ אין די דאזיגע טעג. מיר האבן דא געברענגט א קיצור פון איין מאמר - ליקוטי מוהר"ן סימן י' - וואס לערנט אונז עצות לעובדא למעשה וויאזוי זיך צוצוגרייטן צו פורים.

"כְּשֶׁיֵּשׁ, חַס וְשָׁלוֹם, דִּינִים עַל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי רִקּוּדִים וְהַמְחָאַת כַּף אֶל כַּף נַעֲשֶׂה הַמְתָּקַת הַדִּינִין"

א. דער עיקר מידת הדין איז קליפת עמלק וואס פארשטעלט דער מענטש'ס דעת פון אנערקענען דעם באשעפער'ס כבוד. ווען א מענטש קוקט דורך ברילן וואס איז פארשמירט מיט קליפת עמלק, זעט ער א וועלט פול מיט חסרונות, צער, און יסורים וועלכע צאפן און ציען ארויס דאס ביסל רוח החיים וואס דער מענטש פארמאגט. אזא פארקרומטע צוגאנג פארקריפלט דעם מענטש גייסטיש, און אויך בגשמיות שפירט ער ווי ער קען זיך נישט אויפהייבן פונעם פאטאל פון גרויס עצלות און יאוש. ווען א מענטש שפירט דאס, זאל ער וויסן וויאזוי אנצורופן דעם סימפטאם ביים נאמען: קליפת עמלק (א תוצאה פון מידת הדין).

ב. די עצה זיך אפצוטשעפענען פונעם קלעב וואס האלט אונז צוגענאגלט צום בעט, איז אויפצושפרונגען (יא, מען דארף עס טוהן מיט כח). א שפרונג, א טאנץ, א קלאטש (אדער א קאדאטשקע, אדרבה), הייבט דעם מענטש א טפח העכערן ערד, ווי אויך זיין דעת וואס איז אנידערגעפאלן הייבט זיך אביסל העכער און דורכדעם איז ער צוריק מגלה דעם כבוד השם.

ג. קליפת עמלק פארלייגט זיך אויפן מענטש, בעיקר דורך "קליפת הגאווה". דער מענטש'ס מהלך המחשבה דרייט זיך ווי א ראד, און ער אליין שטייט אינדערמיט. אפילו ווען ער טוט מצוות דרייען זיך זיינע געדאנקען מיט חשבונות פון הצלחה און רווח, ביז ער פארגעסט פאר וועמען און פארוואס ער טוט די מצוה.

ד. דערפאר איז אזא סארט מענטש'ס גייסטישע נערונג אנגעוויזן אין הצלחה. טאמער ס'גייט אים גוט און ער זעט תוצאות פון זיין פלאג, דעמאלט איז זיין הארץ אנגעפולט, זאט פון ישות. ווען ער ווערט נכשל, דאן פארלירט ער זיין רוח החיים און ער הייבט אן שפירן קאפוויי, מידיקייט, פארקלאצט.

ה. השי"ת האט געוואלט באשאפן א וועלט פול מיט דינים, אונטער עמלק'ס שליטה, כדי מיר זאלן זיך אויפוועקן און ממתיק זיין די דינים דורך מגלה זיין כבוד השם און דורך אויסמעקן עמלק'ס נאמען.

דערפאר שטייט (אין זוה"ק) אז דער עיקר כבוד השם איז אנטפלעקט געווארן ווען יתרו איז געקומען און אויסגערופן, "עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל ה'". ווי דערוייטערט א מענטש איז, אלץ מער ווערט דער באשעפער'ס נאמען דערהויבן ווען דער מענטש דערנענטערט זיך צו אים. דאס איז דאך דער תכלית פון די וועלט, צו מגלה זיין כבוד ה' דווקא אין די טיפסטע ערטער פון קליפת עמלק.

ו. "גאווה", עמלק'ס נאנסטער חבר, איז נישט מסכים צו הערן דעם דערהער און טראכטן אזא קלער. ס'איז אים געשמאקער זיך צו האלטן ביי זיינס (אזוי ווי ער טוט אלעמאל ווייל ער איז אלעמאל גערעכט). "עה, אזא פשוט'ע מצווה אדער מעשה איז בכלל נישט אינטערעסאנט. ס'וועט מיר נישט ברענגען קיין כבוד." די אנגעבלאזענע ישות בלאזט אוועק "קליינע" זאכן ווי שטויב. עס טראכט ניטאמאל אז כבוד געהער פארן מלך הכבוד, און ער כביכול שאצט אנדערש די מעשים וואס זעען אים אויס ווי נישטיגקייטן.

ז. דער עיקר מחיית עמלק און תחיית הנפש איז דורך זיך משמח זיין מיט מצוות דורך זיך קאנצענטרירן אויף די נחת רוח וואס השי"ת האט דערפון. אזוי קען זיך דער נידריגסטער מענטש דערפרייען מיט די קלענסטע מצווה וואס ער טוט, אפילו ער האט עס בלויז באוויזן צו טוהן נאך א נפילה וואס האט אים אויפגעשאקלט. פון אזא גוטע צוגאנג ביז שפירן א שמחה גדולה, איז א קורצע גאנג. אזוי בלאזט מען אריין אין זיך אליין רוח החיים, און אזוי בלאזט מען ארויס ישות און גאווה. מען קען צוקומען צו דעם דורך א טענצל און פאטשעריי.

❧ • ☙

אברהם אבינו האט מגלה געווען דער כבוד השם דורך אן אופן פון "אהבה", דאס הייסט אז דער קשר מיט השי"ת איז דורך א פלאם פייערדיגע התלהבות אן קיין שום היסח הדעת פון ליבשאפט צו עפעס אנדערש אויסער אהבת הבורא. א ליבשאפט צו עפעס אנדערש ווערט באטראכט אלס עבודה זרה.

דערפאר אברהם אבינו אנגערופן דעם בית המקדש מיטן נאמען "הר". ארויפקריכן א בארג איז א געפארפולע עבודה, עס פאדערט גרויס זהירות ביז מען קומט אן צום שפיץ, און די סצענע וואס מען זעט פון דארט איז אויסטערליש שיין. אזוי אויך איז מיט אזא סארט עבודה פון "אהבה" וואס פאדערט גרויס זהירות נישט זיך אויסצוגלוטשן צוליב א קליין היסח הדעת, אבער ווען מען קומט אן צום שפיץ בשלום, זעט מען אן אויגפארכאפנדע מראה, א געוואלדיגע התגלות פון קדושה.

יצחק האט מגלה געווען דער כבוד פון השי"ת דורך אן אופן פון "יראה". דאס מיינט יגיעה, א שווערע עבודה פון געדענקען דעם באשעפער וואס איז אלעמאל מיט אונז און זעט אונז, און דער זכרון דארף זיין וואך אויך ווען דער הרגש שלאפט. דערפאר האט יצחק אבינו אנגערופן דעם בית המקדש "שדה", ווייל די עבודה צוצוקומען צו דעם איז אזוי ווי די מלאכות פון אקערן און זייען, דער מענטש פלאגט זיך אסאך ביז ער זעט פירות. די משל פון א פעלד איז נענטער צו א מענטש'ס השגות, ווי א בארג. אזוי די זעלבע איז מיט "יראה" אין פארגלייך צו "אהבה". יראה איז א געוויסע צומצום, ס'איז א שווערע עבודה, אבער ס'איז דאך נענטער צו א מענטש'ס השגות ווי דערגרייכן א מדריגה וואס די הארץ פלאקערט שטענדיג מיט פייערדיגע אהבת השם.

הכנה לפורים

-המשך-

יצחק האט מגלה געווען דער כבוד פון השי"ת דורך אן אופן פון "יראה". דאס מיינט יגיעה, א שווערע עבודה פון געדענקען דעם באשעפער וואס איז אלעמאל מיט אונז און זעט אונז, און דער זכרון דארף זיין וואך אויך ווען דער הרגש שלאפט. דערפאר האט יצחק אבינו אנגערופן דעם בית המקדש "שדה", ווייל די עבודה צוצוקומען צו דעם איז אזוי ווי די מלאכות פון אקערן און זייען, דער מענטש פלאגט זיך אסאך ביז ער זעט פירות. די משל פון א פעלד איז נענטער צו א מענטש'ס השגות, ווי א בארג. אזוי די זעלבע איז מיט "יראה" אין פארגלייך צו "אהבה". יראה איז א געוויסע צומצום, ס'איז א שווערע עבודה, אבער ס'איז דאך נענטער צו א מענטש'ס השגות ווי דערגרייכן א מדריגה וואס די הארץ פלאקערט שטענדיג מיט פייערדיגע אהבת השם.

יעקב אבינו איז געקומען מיט אן אנדערע עבודה. ער האט אנגערופן דעם בית המקדש "בית". א הויז איז דער משל וואס רעדט די מערסטע צו א מענטש'ס דעת. אפילו די וויטסטע און נידריגסטע מענטשן קענען דאס פארשטיין.

יעקב אבינו האט מגלה געווען א וועג פון טרעפן דער כבוד השם אין גשמיות'דיגע באשעפטיגונגען. יעקב האט אנגעטוהן בגדי עשו זיך צו מלחמה האלטן קעגן אים. ער האט געוואוינט מיט לבן הארמי און געהיטן תרי"ג מצוות. ער האט גערעדט דעם באשעפער פון זיין "הויז", זיין אייגענע ד' אמות, נישט קיין חילוק ווי מצומצם, פארשטעקט, אדער פינסטער זיין וואוינארט איז געווען. די פשטות האמונה און כח התפילה האבן איבערצאל באלאכטן ווי אימער ער איז אנגעקומען. (עיין הלכות כלאי בהמה ד', אז דער ענין פון "בית" איז איינע פון די פעולות המשתנות.)

ווען א מענטש שטארקט זיך און איז זיך מקרב צו השי"ת פון זיין "בית", פון יעדע ארט וואו ער קומט אן אדער פאלט אריין, דאן איז ער מעלה דעם כבוד ה' אויפן העכסטן פארנעם, אזוי ווי יתרו האט געטוהן מיט זיין התקרבות לה'. כדי צוצוקומען צו דעם דארף מען צוטרעטן די גאווה וואס שאפט זיך פון קליפת עמלק וואס וויל בלויז גרויסע הצלחות.

מיר פאראייניגן זיך מיטן כח התפילה.

אחדות ערוועקט אונזער זכרון אינעם איינציגער ג-ט. אזוי דערמאנען מיר זיך "כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קְרֹבִים אֵלָיו..." (דברים ד). דער כח פון שלום ברענגט אונז צו אנערקענען אז השי"ת איז מיט אונז און ענטפערט אונז "בְּכָל קָרְאֵנוּ אֵלָיו". ווען מיר דערמאנען זיך אין אונזער גליקליכער חלק אינעם עם קדוש, דערמאנען מיר זיך גלייכצייטיג אין כלל ישראל'ס שטערקסטער כלי מלחמה – תפילה. מיר גארטלען זיך אונטער מיט מוט צו באקעמפן די נסיונות דורך אויסשרייען צו השי"ת. דאס ווערט נתגלה אין די ימי הפורים. דעמאלט ווערט אנדעקט דער באשעפער'ס געוואלדיגע מידת הרחמים. אוודאי וועט ער אונז ארומוויקלען מיט רחמנות, ווייל אויף וועמען דען וועט ער רחמנות האבן, אויב נישט אויף אונז – אויף מלאכים ושרפים וועלכע דארפן וויינעגער צוקומען דערצו? אדער אויף שלימות'דיגע מענטשן וועלכע האבן זכותים און דארפן ווייניגער רחמים? אוודאי וועט אונזער טאטע רחמנות האבן אויף אונז, זיינע באליבטע קינדער. מיט דעם איז "תענית אסתר" אנדערש ווי אלע אנדערע תעניתים. דער תענית איז נישט א זכר פון א צרה, נאר א התחדשות פון אמונה אין אונזער כח התפילה און אין אונזער גליקליכער חלק וואס מיר האבן אין כלל ישראל אלס דער באשעפער'ס באליבטע קינדער.

עלהו לא יבול

"שישו ושמחו בשמחת התורה"

ברכת מזל טוב

לחברינו היקר המופלג בתו"יש

הבחור **מנחם לינקנבערג** נ"י

לרגל סיום ששה סדרי משנה

ויה"ר שיזכה לעלות מעלה מעלה במעלות התורה ודביקות

בהשי"ת ע"ד רביה"ק זי"ע ולסיים כל התורה כולה אכי"ר

חבריך בישיבת ברסלב מאנסי השמחים איתך בהצלחתך

ברכת מזל טוב

לכבוד אחינו אהובנו רע דבק מאח אוצר תורה וחסידות מלא מדע וחכמה

הרה"ח **יואל משי-זהב** נ"י

ר"מ במיתבתא דחסידי ברסלב ירושלים

לרגל הולדת ביתו

בזכות רבינו הק' יזכה לרוב נחת דקדושה וימשיך להפיץ מעינות

החכמה החוצה עד כי אתי מר בקרוב אכי"ר

באהבה רבה

נפתלי מענדלאוויטש   יהודה דייטש

כדי צו באקומען דעם גיליון יעדע וואך, צו שיקן הערות, אדער צו תורם זיין קען מען זיך פארבינדן: idishkind@gmail.com

א"י: 052-7688-609 | חו"ל: 917-909-8851 • 347-451-5857